

ČESKÁ OBCHODNÍ INSPEKCE

ústřední inspektorát

Štěpánská 796/44, Praha 1

PSČ 110 00

Č.j.: ČOI 42302/22/O100/Krč/Št

Dne: 24. 3. 2022

Sp. Zn. ČOI 117815/21/3000

COI0X01KTST0

ROZHODNUTÍ

Ústřední inspektorát České obchodní inspekce rozhodl podle ustanovení § 98 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), ve spojení s § 89 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o odvolání

společnosti obviněné z přestupku (dále též jako „obviněná“): **Kaufland Česká republika, v. o. s.**, IČO 25110161, se sídlem Bělohorská 2428/203, 169 00 Praha 6, proti rozhodnutí Inspektorátu České obchodní inspekce Jihomoravského a Zlínského (dále též „inspektorát“, případně „orgán prvního stupně“) ze dne 21. 2. 2022, č. j. ČOI 21116/22/3000/R/N, kterým byla obviněná uložena úhrnná pokuta ve výši **1.600.000,- Kč** (slovy: jeden milión šest set tisíc korun českých) za přestupky dle ustanovení § 24 odst. 7 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), kterých se měla obviněná dopustit tím, že porušila ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) téhož zákona, a za přestupek podle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se měla dopustit tím, že porušila ustanovení § 4 odst. 4 v návaznosti na § 5 odst. 1 téhož zákona; a kterým byla dále obviněná v souladu s ustanovením § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost uhradit náklady správního řízení v paušální částce **1 000,- Kč** (slovy: jeden tisíc korun českých) dle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), takto:

Podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

Lhůta k zaplacení uložené pokuty je 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Úhrada předmětné částky se provádí na účet České obchodní inspekce u ČNB, Praha 1, č. ú. 3754-829011/0710, variabilní symbol 3420013021, konstantní symbol 1148 (převodním příkazem)/1149 (poštovní složenkou).

Lhůta k zaplacení paušální částky nákladů řízení je 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Úhrada předmětné částky se provádí na účet České obchodní inspekce u ČNB, Praha 1, č. ú. 19-829011/0710, variabilní symbol 3420013021, konstantní symbol 0378 (převodním příkazem)/0379 (složenkou).

Odůvodnění

I. Napadené rozhodnutí

Inspektorát vydal dne 21. 2. 2022 rozhodnutí č. j. ČOI 21116/22/3000/R/N (dále též „napadené rozhodnutí“) v souladu s ustanovením § 93 a násl. přestupkového zákona.

Ve výroku I. napadeného rozhodnutí inspektorát uznal obviněnou vinnou ze spáchání

- a) přestupků dle ustanovení § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, kterých se měla obviněná dopustit tím, že porušila ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) téhož zákona, neboť celkem ve 12 případech blíže specifikovaných co do místa, času a způsobu spáchání ve výrokové části I. bodu 1. napadeného rozhodnutí nesprávně účtovala zakoupené výrobky ve svých provozovnách v částkách rozdílných oproti částkám deklarovaným, a to v neprospěch spotřebitele, přičemž v celkovém součtu v uvedených případech účtovala o 1.160,53 Kč více,
- b) přestupku dle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se měla obviněná dopustit tím, že porušila ustanovení § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele, a to způsobem uvedeným v § 5 odst. 1 téhož zákona, neboť dne 8. 9. 2021 v provozovně Kaufland č. fil. 2800, na adrese Dukelských bojovníků 3632/156, 669 02 Znojmo uvedla pro spotřebitele nepravdivou informaci o poskytnutí poukázky v hodnotě 50 Kč v případě, kdy zákazník prodejny čeká u pokladny déle než 5 minut.

Ve výroku II. napadeného rozhodnutí uložil inspektorát obviněné dle ustanovení § 24 odst. 17 písm. e) zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s ustanovením § 41 odst. 1 a 46 odst. 1 přestupkového zákona úhrnnou pokutu ve výši 1,600.000,- Kč.

Ve výroku III. napadeného rozhodnutí uložil inspektorát obviněné na základě § 95 odst. 1 přestupkového zákona a § 79 odst. 5 správního řádu povinnost uhradit náklady řízení dle § 6 odst. 1 vyhlášky v paušální částce 1 000,- Kč.

II. Odvolání

Obviněná podala proti rozhodnutí včas odvolání, ve kterém předně namítá to, že rozhodnutí je věcně a právně nesprávné, neobsahuje všechny předepsané náležitosti a je tedy nepřezkoumatelné. Věcnou a právní nesprávnost rozhodnutí spatřuje zejména v porušení zásady legitimního očekávání ve vztahu k výši uložené pokuty, v nesprávném vyhodnocení zákonných hledisek přestupků, a to zejména pokud jde o hodnocení relevantních aspektů ve prospěch obviněné.

Obviněná zastává právní názor, že výše pokuty je zcela nepřiměřená. Poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 31. 1. 2011, č. j. 4 As 33/2010-103, ve kterém

Nejvyšší správní soud ČR vyjádřil právní názor, že při přezkumu přiměřenosti výše uložené pokuty je nutno obecně věnovat velkou pozornost a důkladně se jí zabývat, neboť samotná výše pokuty představuje přímý zásah do majetkové sféry trestaného subjektu, ten však nesmí být nepřiměřený, byť se výše pokuty pohybuje při dolní hranici zákonného rozhraní.

Dle obviněné rozhodnutí správního orgánu nezohlednilo zavedený systém obviněné, v rámci kterého může spotřebitel zakoupené zboží buď vrátit nebo upozornit na cenový rozdíl, který mu je bez dalšího uhrazen. V systému obviněné jde o tzv. „záruku vrácení peněz“, kdy i zákazník, který si koupí jakékoliv zboží, je oprávněn „vyjádřit se, že ho nechce“ a toto zboží vrátit oproti vyplacení kupní ceny, kterou za zboží uhradil. Tento systém je správnímu orgánu znám a je z jeho strany zcela ignorován, neboť dosud ze strany prvoinstančního orgánu nedošlo k prověření, zda v praxi funguje, přičemž jde dle názoru obviněné v případě správního trestání o zcela zásadní hledisko hodnocení následku správního deliktu. Dle obviněné byla prvoinstančním rozhodnutím porušena zásada materiální pravdy zakotvená v § 3 správního řádu.

Obviněná dále tvrdí, že u přestupků pod bodem 1. se jednalo o individuální pochybení zaměstnance v tom, že bylo opomenuto označit zboží cenou platnou v okamžiku nabídky, což se bohužel v tak velkém množství výrobků může výjimečně stát. V množství běžně nabízených artiklů (v řádu tisíců položek) může k takové chybě dojít. Závadný stav zjištěný při kontrolách je tak důsledkem individuálního pochybení jednotlivých pracovníků obviněné, které je však přičteno obviněné i přes veškeré úsilí vynakládané na to, aby k těmto pochybením nedocházelo.

Obviněná dále uvádí, že zjištění z kontrolních protokolů v žádném případě nepodceňuje a kontinuálně vynakládá veškeré úsilí za tím účelem, aby porušování těchto konkrétních povinností zabránila. Obviněná se domnívá, že tento její proaktivní přístup, který je správnímu orgánu znám, by měl být zohledněn při posuzování společenské škodlivosti přestupku, respektive druhu a výše pokuty.

Pokud jde o rozhodování o výši pokuty, shledává obviněná pokutu ve výši 1.600.000 Kč za zjevně nepřiměřenou, když opakovaně poukazuje na zavedený systém vrácení peněz při chybném účtování. Zároveň obviněná uvádí, že je zde porušena zásada legitimního očekávání, když za obdobné provinění jí v minulosti byla správním orgánem uložena pokuta výrazně nižší.

S ohledem na výše uvedené má obviněná za to, že se správní orgán při hodnocení zákonných hledisek odchýlil od setrvalé judikatury, dle které je *„řádne odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu.“* Z judikatury dále vyplývá, že *„jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné.“* (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2006, č. j. 4 As 15/2005-84) a dle které je *„řádne odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvah, kterou byl správní orgán veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu.“* Citovaná judikatura je dle názoru obviněné bez dalšího použitelná i v případě aplikace přestupkového zákona, když

konkretizuje požadavky na řádné odůvodnění výše uložené sankce za správní delikt, které by měl správní orgán ve své rozhodovací praxi bezpodmínečně aplikovat.

S ohledem na výše uvedené obviněná navrhuje, aby prvoinstanční orgán v souladu s § 87 správního řádu své rozhodnutí změnil, uvedené nedostatky odstraní a uloženou pokutu zcela zásadním způsobem snížil, a pro případ, že tak prvoinstanční orgán postupovat nebude, pak navrhuje, aby odvolací orgán rozhodnutí zrušil a věc vrátil prvoinstančnímu orgánu.

III. Řízení o odvolání

Orgán prvního stupně neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 87 správního řádu, a proto v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu předal spis spolu se svým stanoviskem ústřednímu inspektorátu České obchodní inspekce (dále jen „odvolací orgán“), který je dle § 1 odst. 5 zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění pozdějších předpisů, věcně příslušný rozhodovat o odvolání proti rozhodnutí orgánu prvního stupně.

Odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí v plném rozsahu a neshledal důvod pro jeho zrušení nebo změnu.

IV. Přezkum napadeného rozhodnutí

Vedení správního řízení orgánem prvního stupně

Správní řízení v předmětné věci bylo zahájeno na základě kontrolních zjištění učiněných inspektorátem při celkem 12 kontrolách provedených ve dnech 8. 9. až 29. 11. 2021 v provozovnách obviněné a zadokumentovaných v *Protokolech o kontrole* ID kód 302109080069301, 302109160809201, 302110070087101, 302110070081901, 302110110702801, 302110120069301, 302110140703701, 302111030014201, 302111080808101, 302111250042401, 302111260081901, 302111290069302. Proti kontrolním zjištěním obviněná nepodala v zákonné lhůtě námitky, a tak orgán prvního stupně zahájil řízení tím, že obviněné zaslal *Oznámení o zahájení řízení o přestupcích* č. j. ČOI 8467/22/3000 ze dne 24. 1. 2022, ve kterém v plném rozsahu poučil obviněnou o jejím právu vyjádřit se ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto sdělení k podkladům pro rozhodnutí a dále možnosti nahlížet do spisu, případně i požádat o nařízení ústního jednání. Vzhledem k tomu, že obviněná žádné ze svých procesních práv nevyužila, orgán prvního stupně po uplynutí uvedené lhůty vydal rozhodnutí ve věci, aniž by prováděl další dokazování, neboť jím provedená skutková zjištění považoval za dostatečná. Dle § 81 přestupkového zákona mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku v řízení navazujícím na výkon kontroly.

Z hlediska vedení správního řízení tedy odvolací orgán nezjistil ze strany orgánu prvního stupně žádné pochybení.

K právní kvalifikaci protiprávního jednání

Přestupku ve smyslu ustanovení § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se dopustí prodávající [dle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele se jím rozumí podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby], který nesplní povinnost poctivého prodeje výrobků nebo poskytování služeb podle § 3 téhož zákona, podle kterého je

prodávající mimo jiné povinen ceny při prodeji výrobků správně účtovat [odst. 1 písm. c) uvedeného ustanovení § 3]. Kontrolou provedenou v prodejnách obviněné formou kontrolního nákupu bylo zjištěno, že celkem ve 12 případech personál obviněné v rámci těchto nákupů účtoval u některých výrobků vyšší částku, než byla u nabízeného výrobku uvedena. Celková částka, která byla ve všech těchto případech účtována v neprospěch spotřebitele, činila 1.160,53 Kč. Z uvedeného je zřejmé, že zaměstnanci obviněné neúčtovali správné ceny prodávajících výrobků a svým jednáním naplnili znaky skutkové podstaty výše uvedeného přestupku, přičemž toto jednání je dle § 20 odst. 1, 2 přestupkového zákona přičitatelné obviněné jakožto právnické osobě.

Přestupku ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se dopustí prodávající, který poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik ve smyslu § 4 odst. 4 téhož zákona, přičemž nekalou obchodní praktikou se dle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele rozumí taková obchodní praktika, která je v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně narušuje nebo je způsobilá podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, kterému je určena, nebo který je jejím působením vystaven, ve vztahu k výrobku nebo službě. Nekalou obchodní praktikou se dle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele rozumí mimo jiné i klamavé konání ve smyslu § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, jestliže obchodní praktika prodávajícího obsahuje věcně nesprávnou informaci a je tedy nepravdivá, což vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.

Kontrolou provedenou v jedné z provozoven obviněné bylo zjištěno, že obviněná v prostoru nad pokladnami uvedla informaci: „*Pokud čekáte déle než 5 minut, na informacích od nás obdržíte poukázku v hodnotě 50 Kč. Platí pouze v případě, že nejsou otevřeny všechny pokladny.*“ V rámci kontrolního nákupu provedeného inspektorátem v této provozovně obviněné byl od přistoupení k pokladně za posledního zákazníka, až do započítání účtování pokladní naměřen čas 7 minut a 4 vteřiny, přičemž poukázka v částce 50 Kč na vyžádání na informacích vyplacena nebyla. Z uvedeného je zřejmé, že citovaná informace poskytovaná spotřebiteli nebyla věcně správná a tedy pravdivá, což mohlo vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.

Z uvedeného je zřejmé, že obviněná popsáním jednáním porušila zákaz užití nekalé obchodní praktiky ve formě klamavého konání, čímž naplnila znaky skutkové podstaty výše uvedeného přestupku.

K druhu a výměře správního trestu

Odvolací orgán dále přezkoumal napadené rozhodnutí v tom smyslu, zda inspektorát uložil úhrnnou pokutu ve výši 1.600.000 Kč v souladu s příslušnou právní úpravou. Obviněná se dopustila vícečinného souběhu typově různých přestupků a orgán prvního stupně tedy v tomto případě postupoval dle § 41 odst. 1 přestupkového zákona, a protože o všech přestupcích rozhodoval ve společném řízení, uložil pokutu ve výměře nejpřísněji trestného sbíhajícího se přestupku (absorpční zásada). Za oba typy přestupků, které byly obviněné orgánem prvního stupně vytknuty, tj. dle § 24 odst. 1 písm. a) a odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, je možné dle § 24 odst. 17 písm. e) téhož zákona uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč. Orgán prvního stupně proto zcela správně uložil pokutu za přestupek postižitelný dle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele spáchaný dne 8. 9. 2021, kdy obviněná nesprávně účtovala cenu zakoupených výrobků celkem o částku 219,90 Kč v neprospěch spotřebitele, když při stejně přísné postižitelnosti s přestupkem dle § 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona vyhodnotil inspektorát tento přestupek jako závažnější, a to s ohledem na výši částky

účtované v neprospěch spotřebitele v rámci jednoho kontrolního nákupu. Ostatní přestupky obviněné poté posoudil jako přitěžující okolnost.

Odvolací orgán dále posuzoval, zda orgán prvního stupně při rozhodování o výši pokuty postupoval v souladu s ustanovením § 37 a násl. přestupkového zákona upravující závazná kritéria, ke kterým je správní orgán při určení druhu a výměry správního trestu povinen přihlídnout. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že orgán prvního stupně při určení výměry pokuty přihlédl k závažnosti přestupků, zejména ke způsobu jejich spáchání a jejich následkům, a k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, za nichž byly spáchány. Z tohoto pohledu pak dostatečným způsobem vyhodnotil všechny přestupky, kterých se obviněná dopustila. S ohledem na výši pokuty orgán prvního stupně posoudil i majetkové poměry obviněné z toho pohledu, zda uložená sankce není pro obviněnou likvidační. K tomuto hodnocení se plně přiklonil i odvolací orgán.

Odvolací orgán shledal postup orgánu prvního stupně při rozhodování o uložení správního trestu jako správný a nevybočující z rámce daného jak zákonem o ochraně spotřebitele, tak přestupkovým zákonem. K výši pokuty se odvolací orgán vyjadřuje i v další části odůvodnění.

K námitkám obviněné uplatněným v odvolání

K námitce obviněné v tom smyslu, že *napadené rozhodnutí neobsahuje všechny předepsané náležitosti*, odvolací orgán odkazuje na příslušná ustanovení správního řádu a přestupkového zákona. Z pohledu správního řádu obsahuje napadené rozhodnutí všechny náležitosti předepsané ustanovením § 68, tj. výrok, odůvodnění a poučení. Rovněž tak z hlediska přestupkového zákona odvolací orgán konstatuje, že výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje v souladu s ustanovením § 93 odst. 1 písm. a), b), c), e) a i) přestupkového zákona všechny předepsané náležitosti tak, jak jsou v uvedeném ustanovení vymezeny.

K námitkám obviněné týkající se *nezohlednění zavedeného systému odvolatelky umožňující buď vrácení zboží, nebo upozornění na cenový rozdíl*, odvolací orgán uvádí, že takovýto systém závisí především na aktivitě spotřebitele – spotřebitel si musí zapamatovat cenu, se kterou byl seznámen, musí si všimnout, že mu byla účtována cena vyšší, a následně musí na tento rozdíl upozornit prodávajícího. Systém je přitom uplatňován až v případě reakce spotřebitele a jeho kontroly či reklamace zakoupeného zboží. Nejde tedy o okolnosti sebereflexe prodejce, nýbrž o kompenzaci jen pro případ zjištění nepoctivého prodeje, když aktivita tohoto zjištění je na straně spotřebitele. Existence systému obviněné umožňující vrácení zakoupeného zboží a upozornění na cenový rozdíl obviněnou odpovědnosti za spáchané přestupky v žádném případě nezbavuje, neboť se nejedná o okolnost, která by tuto odpovědnost vylučovala. Odvolací orgán je přesvědčen o tom, že možnost vrácení zboží, eventuálně pak přeplatku spotřebiteli v případě nesprávného účtování zakoupeného výrobku, je třeba (vzhledem k zákonné povinnosti prodávajícího správně účtovat jím prodávané výrobky a s ohledem na korespondující práva spotřebitele) považovat za samozřejmost. Odvolací orgán v této souvislosti poznamenává, že své stanovisko k uplatňování uvedeného systému obviněné již vyjádřil v jiných řízeních (viz rozhodnutí č. j. ČOI 105289/20/0100/2000/Krč/Št ze dne 4. 8. 2020 a rozhodnutí č. j. ČOI 17158/22/0100/Krč/Št ze dne 3. 2. 2022).

K námitce týkající se *posouzení spáchaných přestupků z hlediska individuálního selhání jednotlivců* odvolací orgán uvádí následující. Skutečnost, že k porušení zákonem nastavené povinnosti prodávajícího došlo individuálním selháním zaměstnance prodávajícího, nemůže

mít na vymezení přestupkové odpovědnosti obviněné jako právnické osoby žádný vliv. Obviněná je prodávajícím ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele, a tedy obviněné jsou uloženy povinnosti dané tímto zákonem a jako prodávající by měla být schopna zajistit jejich plnění. Vzhledem k tomu, že s ohledem na ustanovení § 20 odst. 1, 2 přestupkového zákona je protiprávní jednání zaměstnanců přičitatelné obviněné jakožto právnické osobě, měla by své zaměstnance odpovídajícím způsobem školit a kontrolovat, a rovněž tak by měla nastavit takové mechanismy, aby k porušování povinností prodávajícího nedocházelo. Zákon o ochraně spotřebitele nestanovuje v tomto ohledu žádnou toleranci. Obviněná je tak povinna dodržovat své povinnosti v každé své provozovně a u každého z nabízených výrobků. Spotřebiteli nemůže jít k tíži okolnost, že obviněná není schopna zajistit splnění svých povinností v důsledku individuálního selhání svého zaměstnance.

K námitce ohledně *vynakládaného úsilí obviněné* s cílem zabránit porušování předmětných povinností odvolací orgán uvádí, že toto konstatování příliš nekoresponduje s výsledky kontrol prováděných v působnosti České obchodní inspekce, kdy je u obviněné i nadále zjišťován nikoli malý výskyt opakujících se typů přestupků, zejména pak z oblasti plnění povinností při účtování prodáváním výrobků. Z tohoto pohledu proto odvolací orgán považuje argument obviněné v tomto směru jen za jako ničím nepodložené tvrzení.

K námitce *nepřiměřenosti výše uložené pokuty* odvolací orgán uvádí, že správní trest byl v souladu s ustanovením § 37 a násl. přestupkového zákona uložen především s přihlédnutím k závažnosti spáchaných přestupků, která je v tomto případě dána především recidivou obviněné a počtem spáchaných přestupků projednaných ve společném řízení. Výši uložené úhrnné pokuty proto považuje odvolací orgán za přiměřenou, a to i s ohledem na posuzované aspekty uvedené níže.

K námitce týkající se *porušení zásady legitimního očekávání ve vztahu k výši uložené pokuty* odvolací orgán uvádí, že zásada legitimního očekávání tak, jak je vyjádřena v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu ukládá správnímu orgánu brát na zřetel, aby při rozhodování skutkově shodných anebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Obviněná svoji námitku však žádným rozhodnutím, které by prokazovalo její tvrzení, nedoložila a rovněž tak i odvolací orgán nedošel k závěru, že by byla tato zásada porušena.

K námitce v tom smyslu, že se orgán prvního stupně *při hodnocení zákonných hledisek uplatňovaných při rozhodování o výši uložené pokuty odchýlil od setrvalé judikatury*, uvádí odvolací orgán následující. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že orgán prvního stupně posoudil všechny vytýkané přestupky z hlediska všech do úvahy přicházejících zákonných kritérií upravených v ustanovení § 37 a násl. přestupkového zákona. U každého z těchto posuzovaných aspektů vyjádřil to, zda a do jaké míry ten který hodnotí ve prospěch či neprospěch obviněné, a odvolací orgán je v tomto ohledu přesvědčen, že se orgán prvního stupně při hodnocení zákonných hledisek stanovených pro určení druhu a výše správního trestu neodchýlil od setrvalé judikatury, neboť odůvodnění výše úhrnné pokuty uložené napadeným rozhodnutím je z tohoto pohledu bez problémů přezkoumatelné.

K náhradě nákladů řízení

V souladu s ustanovením § 79 odst. 5 správního řádu uloží správní orgán obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou, jejíž výši stanoví prováděcí právní předpis, kterým se rozumí vyhláška, jak výše uvedeno. Dle § 6 odst. 1 této vyhlášky je paušální částka nákladů řízení stanovena v částce 1.000,- Kč. Z uvedeného je

zřejmé, že orgán prvního stupně uložil obviněné uhradit náklady řízení správně a v částce odpovídající platným právním předpisům.

V. Závěr

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěl odvolací orgán k závěru, že napadené rozhodnutí bylo orgánem prvního stupně vydáno v souladu s příslušnými právními předpisy, spáchání všech vytýkaných přestupků dle zákona o ochraně spotřebitele bylo obviněné provedeným řízením jednoznačně prokázáno, a správní trest za tyto přestupky byl uložen podle platné zákonné úpravy a v odpovídající výši. Vzhledem k tomu, že obviněná ve svém odvolání neuvedla žádné nové skutečnosti, které by mohly vést ke zrušení anebo změně napadeného rozhodnutí, rozhodl odvolací orgán tak, jak ve výrokové části uvedeno.

Nebudou-li uložena pokuta či náhrada nákladů řízení zaplacený ve lhůtách shora uvedených, budou vymáhány příslušným celním úřadem.

Poučení o odvolání

Proti tomuto rozhodnutí se v souladu s § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat.

Mgr. Vlastimil Turza
zástupce ústředního ředitele
České obchodní inspekce
podepsáno elektronicky